

ми, че не знае нищо. На другия день 27-и азъ ходихъ повторно въ това посолство и се прѣдставихъ прѣдъ графъ Капнистъ, който по онова врѣме управляваше това посолство като chargé d'affaires. Графъ Капнистъ ме прие също твърдѣ любезно, изяви живо съчувствие къмъ многострадателния български народъ, посвѣтѣва умѣренность въ всички постѣпки, които сме имали да правимъ дѣто и да е, и всичко ми даваше да прѣдполагамъ, че, така или иначе, той не е билъ безъ нѣкое извѣстие за тръгналата отъ Цариградъ българска делегация по Европа, при всичко че по намека, който му направихъ азъ не веднѣжъ по тоя въпросъ, той отговори нѣкакъ уклончиво. Въ всѣки случай, за нѣкакви писма отъ нѣкѣдѣ на нашъ адресъ, каза ми и той, че не знае нищо. Нищо подобно нѣмаше и прѣзъ послѣдующитѣ дни. Азъ стояхъ самъ въ Парижъ до ⁸/₂₀ септемврия, стѣсняванъ душевно до нѣмай-кѣдѣ.

Въ това врѣме азъ посѣтихъ нѣколко пѣти покойния Александъръ Екзархъ, въ онова врѣме на турска служба като аташе въ турското въ Парижъ посолство. Съ него се познавахъ добръ и домашно още отъ Цариградъ и, въпрѣки сегашното му служебно положение, азъ не намѣрихъ за добръ да скрия отъ него цѣлѣта на моето пѣтуване по Европа заедно съ другаря ми Цанкова, за когото му и казахъ, че е сега въ Виена, но наскоро ще пристигне и той въ Парижъ. Доволенъ отъ довѣрието и отъ откровеностѣта, съ които се отнесохъ къмъ него, той се отзова съ най-искренно и най-горещо българско родолюбие. Въ също врѣме той ми разправяше, какви постѣпки билъ правилъ и той самъ прѣди 30—35 години въ Франция и Англия за подобрене участѣта на народа. Той отъ сърдце и отъ душа желалъ е сполука въ мисията ни, и това толкозъ по-много, че безъ